

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 20	15. OKTOBER 1924	73. AARGANG

DE FØRSTE SKRIDT PAA VEJEN TIL FRELSE.

(Tale af Præsident *Rudger Clawson* af de Tolvs Raad, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 22. Juni 1924.)

—

Lad mig i Korthed hentyde til en Udtalelse af Apostelen Paulus, hvilken han fremsætter i et af sine Breve til Menighederne:

»Thi jeg skammer mig ikke ved Evangeliet; thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror, baade for Jøde først og for Græker. Thi deri aabenbares Guds Retfærdighed af Tro for Tro, som der er skrevet: Men den Retfærdige skal leve af Tro.«

Dette er en meget betydningsfuld Udtalelse og meget indholdsrig, naar den nærmere overvejes. Hvad er dette for en Kraft, som Apostelen Paulus hentyder til — Kraften til Frelse? Jeg mener, at det er en af Gud tilvejebragt Plan for Menneskenes Sjæles Frelse. Denne Plan indbefatter visse bestemte og uomstødelige Sandhedens Grundsætninger, der er evige og uforanderlige. Evangeliet, der blev modtaget og efter-

levet af Adam og hans Efterkommere i gamle Dage, ogsaa af Abraham, Isak, Jakob, Moses og Profeterne, er det samme Evangelium, som senere blev givet til Menneskenes Born af vor Herre og Frelser Jesus Kristus.

Det gamle Israel havde dog ikke Evangeliet i dets Fylde. Dele af det, i Særdeleshed det hojere Præstedommes Myndighed, blev borttaget fra dem paa Grund af deres Ulydighed og Opror. Jeg tænker, at det maa være indlysende for os alle, at Evangeliets Kræfter og Velsignelser ikke kunde gore sig gældende blandt Menneskene, undtagen gennem en Organisation eller Kirke, og eftersom det sande Evangelium er givet af Himmelens Gud, maa den Kirke, der forvalter Evangeliet, nodvendigvis være Guds Kirke. Her har vi altsaa to vigtige Kendsgerninger — for det forste Evangeliet og for det andet Guds Kirke, idet vi altid maa huske paa, at Evangeliet ufravigeligt forvaltes gennem Guds Kirke. Lad os i Korthed i nogle Minutter beskæftige os lidt med disse to Kendsgerninger.

Tro er et af de faste og uforanderlige Principper af Evangeliet. Den er maaske hele Planens Grundvold, og sikkert kunde Evangeliet ikke administreres i nogen som helst Grad uden denne Troens Grundsætning. De gamle Profeter udforte store Mirakler formedelst Tro, ja, intet af Betydning blev udrettet for Guds Værk og ved Opbyggelsen af hans Kirke uden Tro. Da Frelseren kom, prædikede han Evangeliet og fremhævede Nodvendigheden af Tro.

Nogle vil maaske indvende, at han ikke, saavidt dem bekendt, har sagt ret meget direkte om Tro. De maa huske paa, at den Tro, vor Frelser havde, lagdes for Dagen i hans Gerninger, og vi véd, at han havde stor Tro, fordi han gjorde kraftige Gerninger. Det siges, at Troen er dod uden Gerninger; eller med andre Ord, Tro uden Gerninger er slet ikke Tro; den er dod. Det er en Kendsgerning, mine Brodre, Sostre og Venner, at Kristi Apostle, hans Disciple og Efterfolgere handlede formedelst Tro. Store Undere blev udfort, idet Syge helbredtes, Blinde fik deres Syn, Dove deres Hørelse og Lamme deres Forlighed.

Sædvanligvis, naar et Menneske kom til Frelseren og bad ham om Hjælp mod Sygdom og Lidelser, sagde han først til dem: »Hvad vil du, jeg skal give dig?« Den Syge vilde da sige: »Helbred mig, o Herre, helbred mig.« Og straks kom det Spørgsmaal: »Tror du, at jeg kan helbrede dig?« Og naar Svaret var: »Ja, Herre, jeg tror,« da blev han helbredet. Det blev udført formedelst Tro, og hvor der ikke var Tro til Stede, var der ingen Mirakler — hvor der ikke var Tro, var der ingen Helbredelse, ikke en Gang ved den Herre Jesus Kristus.

Vi kan altsaa ikke ignorere dette vigtige Princip, vi kan ikke tilsidesætte det. Det møder os overalt lige fra Begyndelsen, og vi kan intet af Betydning, af Vigtighed eller Værdi udføre, uden paa Grundlag af Tro og Gerninger forenede.

Derefter kommer vi til en anden vigtig og urokkelig evangelisk Grundsætning, nemlig Omvendelse. Den har altid været nøje knyttet til Frelsens Plan; og jeg tænker mig, at der ikke kan være Frelse uden Omvendelse, fordi Mennesker maa vende sig fra deres Synder og forsage dem, dersom de skal finde Naade for Gud. Det er umuligt at behage ham uden Tro. Det er umuligt at behage ham uden Omvendelse. Vi maa blive som smaa Børn for ham, ydmyge og fri for Synd ved Omvendelse og ved at forsage Synden, thi kun derved kan vi opnaa Tilgivelse.

Dette er de to første store Grundsætninger i Evangeliets Plan, og derefter kommer den tredie, som med de andre udgør selve Forløsningsplanens Grundvold, og dette tredie Princip er Daaben. Lad mig sige eder, at dette Bud tydeligt fremhæver Vigtigheden af Gerninger. Jesus sagde til sine Apostle: »Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen. Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt.«

Frelseren var meget bestemt i denne sin Udtalelse. Han sagde ikke, at det var tilstrækkeligt blot at tro; nej, han sagde ikke: »Tro paa mig, og du skal blive frelst,« han sagde ikke: »Tro paa Evangeliet, og du skal blive frelst,« men han sagde: »Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst,« visende Nød-

vendigheden af, at Daabshandlingen følger med Troen og Omvendelsen. Daaben er en meget betydningsfuld Ordinance. Jeg indser ikke, hvorledes vi i det Hele taget kunde undvære den. Hvad Nytte vilde Omvendelsen være til, om Daaben ikke fulgte efter?

Hensigten med Daaben faar man en Forstaaelse af ved at læse Peters Ord paa Pinsefestens Dag, da mange spurgte ham om, hvad de skulde gøre. Hans Ord stak dem i Hjertet, de var bedrøvede, og de angrede allerede deres Synder og ønskede at faa at vide af Apostelen, hvad de skulde gøre. Han sagde til dem: »Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe paa Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave. Thi for eder er Forjættelsen og for eders Børn, og for alle dem, som ere langt bort, saa mange som Herren vor Gud vil tilkalde.«

Saaledes ser vi, at Løftet om Tilgivelse og Syndernes Forladelse er meget vidtrækkende. Løftet er givet til hele Verden og til alle dem, der er langt borte.

Syndebyrden, der hviler paa Sjælen, og som tynger et Menneske ned, aftvættes ved Omvendelse og Daab. Dette forekommer mig at være en særdeles smuk og tiltalende Læresætning. Den blev ikke formuleret af Mennesker, men den kom fra Herren og tilhører den store Forløsningens Plan. Det er imidlertid indlysende for dem, der nærmere har undersøgt dette Spørgsmaal, at Daaben ikke er fuldstændig ved blot at blive nedsænket i Vandet, selv om det udføres af en bemyndiget Herrens Tjener. Dersom vi standser her, har vi forsømt en Del af Daabens Ordinance, nemlig Daaben med den Helligaand og Ild.

Som bekendt har mange Mennesker i den kristne Verden forbigaaet Meddelelsen af den Helligaand, og nogle Kirkesamfund synes ikke at kende meget til den, men den er en vigtig Del af Daabshandlingen, det er der ingen Tvivl om.

(Fortsættes.)

FADEREN OG SØNNEN.

Vor Lære om Guddommen fremsat af Kirkens Præsidentskab og de Tolvs Raad.

—

(Fortsat fra Side 293.)

Apostelen Johannes blev besogt af en Engel, som talte til ham i Jesu Kristi Navn. Vi læser: »Jesu Kristi Aabenbaring, som Gud gav ham for at vise sine Tjenere, hvad der skulde ske snart, og han sendte Bud ved sin Engel og fremstillede det i Billeder for sin Tjener Johannes.« (Aab. 1: 1). Johannes faldt ned for at tilbede det himmelske Væsen, der talte til ham i Jesu Kristi Navn, men blev forbudt at gore det: »Og jeg, Johannes, er den, som saa og horte disse Ting; da jeg havde hort og set, faldt jeg ned for at tilbede for den Engels Fodder, som viste mig disse Ting. Og han siger til mig: Gor det ikke; jeg er din Medtjener og dine Brodres, Profeternes, og deres, som bevare denne Bogs Ord, tilbed Gud.« (22: 8, 9). Derefter vedblev Engelen at tale til ham, som om han var Herren selv: »Se, jeg kommer snart, og min Lon er med mig til at betale enhver, efter som hans Gerning er. Jeg er Alpha og Omega, den forste og den sidste, Begyndelsen og Enden.« (12. og 13. Vers). Den opstandne Herre, Jesus Kristus, som var bleven ophojet til et Sæde ved Guds, sin Faders, hojre Side, havde givet sit Navn til denne Engel, der blev sendt til Johannes, og Engelen talte til ham i forste Person, sigende: »Jeg kommer snart«, »jeg er Apha og Omega«, uagtet han mente, at Jesus Kristus vilde komme, og at Jesus Kristus var Alpha og Omega.

Ingen af de her anforte Overvejelser kan i mindste Maade forandre den vigtige Kendsgerning, at der bestaar et virkeligt Slægtskabsforhold mellem Elohim og Jesus Kristus som mellem Fader og Son. Blandt Elohims Born i Aandeverdenen var og er Jesus Kristus, eller Jehovah, den forstefodte og den ældste af dem alle. Folgende Skriftsteder fremsætter og bekræfter denne store Sandhed. Paulus siger om Jesus Kristus i Brevet til Kolossenserne: »Han, som er den usynlige Guds

Billede, al Skabnings Førstefødte; thi i ham bleve alle Ting skabte i Himlene og paa Jorden, de synlige og de usynlige, være sig Troner eller Herredømmer eller Magter eller Myndigheder. Alle Ting ere skabte ved ham og til ham; og han er forud før alle Ting, og alle Ting bestaa ved ham. Og han er Legemets Hoved, nemlig Menighedens, han, som er Begyndelsen, førstefødt ud af de Døde, for at han skulde blive den ypperste i alle Ting; thi det behagede Gud, at i ham skulde hele Fylden bo.« (Kol. 1: 15—19). Af disse Udtalelser lærer vi, at Jesus Kristus var »al Skabnings Førstefødte«, og det er tydeligt, at dette maa have Hentydning til Forudtilværelsen, thi Kristus var ikke den Førstefødte i Kødet. Han bliver yderligere betegnet som den »Førstefødte ud af de Døde«, hvorved tilkendegives, at han var den første, der opstod fra de Døde, eller, som det andetsteds er udtrykt, var »Førstegrøde af de Hensovede« (1. Kor. 15: 20; se ogsaa 23. Vers); eller »den Førstefødte af de Døde« (Aab. 1: 5; se ogsaa Ap. Ger. 26: 23). Forfatteren af Hebræerbrevet bekræfter ligeledes den Opfattelse, at Jesus Kristus var den førstefødte af Faderens Børn i Aandeverdenen: »Og naar han atter indfører den Førstefødte i Verden, hedder det: Og alle Guds Engle skulle tilbede ham.« (Heb. 1: 6; læs de foregaaende Vers). At Aanderne, som var yngre end Kristus, var bestemte til at fødes paa Jorden i deres ældre Broders Lignelse, bevidnes af Paulus paa følgende Maade: »Men vi vide, at alle Ting samvirke til gode for dem, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldede. Thi dem, han forud kendte, forudbestemte han ogsaa til at blive ligedannede med hans Søns Billede, for at han kunde være den Førstefødte iblandt mange Brødre.« (Rom. 8: 28, 29). Johannes Aabenbareren fik Befaling til at skrive til Hovedet for Menigheden i Laodikea: »Dette siger han, som er Amen, det troværdige og sanddru Vidne, Guds Skabnings Begyndelse.« (Aab. 3: 14). I en Aabenbaring, given til Joseph Smith i Maj 1833, sagde den Herre Jesus Kristus disse allerede anførte Ord: »Og nu, sandelig siger jeg eder, jeg var i Begyndelsen hos Faderen og er den Førstefødte.« (Pag. Bog 93: 21). Et

senere Vers giver tydeligt tilkende, at Menneskene ligeledes var til i Aandeverdenen forud for deres Tilværelse paa Jorden: »I var ogsaa i Begyndelsen hos Faderen, det, der er Aand, nemlig Sandhedens Aand.« (23. Vers).

Der er derfor intet usommeligt i at tale om Jesus Kristus som Menneskenes ældre Broder. At han, hvad den aandelige Fodsel angaar, er vor Broder, er antydet i Hebræerbrevet: »Derfor maatte han blive sine Brodre lig i alle Ting, for at han kunde blive en barmhjertig og trofast Ypperstepræst overfor Gud til at sone Folkets Synder.« (Heb. 2: 17). Det maa imidlertid ikke glemmes, at han er overmaade meget storre end nogen eller alle andre, paa Grund af 1) hans Aldersret som den ældste eller forstefodte; 2) hans Komme til Verden og Særstilling i Kodet som Son af en jordisk Moder og en udodelig eller opstanden og herliggjort Fader; 3) hans Udvælgelse og Forudbeskikkelse til at være Menneskehedens eneste Frelser og Forloser, og 4) hans absolute Syndefrihed.

Jesus Kristus er ikke Fader til Aanderne, som har taget Legemer, eller som herefter skal ifores Legemer paa Jorden, thi han er selv en af dem. Han er Son, ligesom de er Sonner og Dotre, af Elohim. For saa vidt som Fremadskridelsens og Udviklingens Trin er blevne os tilkendegivne gennem guddommelig Aabenbaring, har vi forstaaet, at kun opstandne og herliggjorte Væsener kan blive Forældre til Aander. Kun saadanne ophojede Sjæle har opnaaet fuld Modenhed i det evige Livs beskikkede Bane, og de Aander, som fodes til dem i de evige Verdener vil, naar deres Tid kommer, gaa igennem de forskellige Udviklingstrin, hvorved deres herliggjorte Forældre har opnaaet Ophojelse og Fuldkommenhed.

STRØTANKER.

Mennesker kan ikke længe fortsætte med at gore Godt uden at faa noget Godt igen. Den vedvarende Dryppen af selv den mindste Strøm vil udhule den haardeste Sten.

EN GUDS KRAFT TIL FRELSE.

—

»Thi jeg skammer mig ikke ved Evangeliet; thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror.«

Hvad er Frelse, og hvad vil det sige, at Evangeliet er »en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror«? Disse Spørgsmaal trænger sig frem, naar man hører dette Skriftsted citeret af Folk, hvis daglige Liv og Gerning synes at tyde paa, at de har et meget overfladisk Begreb om disse Ords Betydning.

Hvad er det, vi venter at blive frelst fra? Naturligvis fra Synd og alt, hvad der kommer ind under Begrebet: Synden og dens Følger. Og vi er ikke frelst, før vi ved Hjælp af Evangeliet har været i Stand til at frigøre os fra Synd saaledes, at denne ikke længere har nogen som helst Magt over os.

At Evangeliet er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror, vil sige, at det er et Middel, som Gud har givet os til at sejre over Synden. Det var den Kraft, Jesus gjorde Brug af, da han blev fristet i Ørkenen, og hvorved han blev i Stand til at sige: Vig bag mig, Satan. Denne Guds Kraft tog ham ikke bort fra Fristelsen, fjernede den ikke fra hans Vej, men gav ham Kraft til selv at sejre over den; thi havde han ingen Fristelse haft, ingen Kamp at kæmpe, vilde han heller ikke have haft en Sejr.

Saaledes er det med enhver af os. Vi er her i Verden omgivne af Synd, Fristelser og Farer. Gud tager ikke Synden og Farerne bort fra vor Vej, han hindrer ikke Fristelserne i at naa os, men han giver os Kraft til at sejre over Fristelser og Synd, og denne Kraft giver han os igennem sit Evangelium. Uden dette Evangelium har vi ikke Guds Kraft og kan ikke sejre over det onde og altsaa ikke opnaa Frelse. Bekendelsen af Jesu Kristi Navn er ikke Tro. Jesus sejrede over Synden, Døden og Graven og gjorde det muligt for os at opnaa Frelse og evigt Liv ved at tro paa ham, og Tro paa ham bestaar i at gøre hans Vilje, holde hans Bud og følge det Eksempel, som

han viste os — dette er hans Evangelium, en Guds Kraft til Frelse.

Frelse er ikke en pludselig foretagen Omflytning fra en Tilstand til en anden. Frelse er ensbetydende med evig Udvikling, evig Fremadskriden. Det er en Vej — Frelsens Vej — der forer til Livet, ja, den er selve Livet. Udvikling, Fremgang, Kamp og Sejr, det er Liv. Tilbagegang, Stagnation, Nederlag, det er evig Dod. Tilværelse er ikke Liv. Det er nodvendigt at have Tilværelse for at kunne have Liv, men man kan have Tilværelse uden at have Liv, være til uden at leve. Dette er, hvad der menes med evig Dod. En Tilværelse i Synd, Tilbagegang og Uvirksomhed er Dod. Men Fremadskriden, Foretagsomhed, at have noget at kæmpe for, noget at opnaa, Muligheden for uendelig Udvikling — det er Liv, evigt Liv.

At tro paa Gud og hans Son Jesus Kristus er at tage imod hans Evangelium, der er en Guds Kraft til Frelse. Det er, som allerede nævnt, ikke blot at bekende hans Navn uden at gore hans Vilje, i den Formening, at han skal vandre Vejen, overvinde Synden og naa Maalet for os. Han har vandret Vejen, overvundet Synden og naaet Maalet — derfor er han Gud, og nu vil han ved sit Evangelium lære os at vandre den samme Vej og vinde de samme Sejre.

Uden at vandre Vejen kan der ikke opnaas Salighed, ligesaa lidt som vi kan vinde Sejr uden Kamp. Livet er en evig Udvikling; alt, hvad der ikke er i Overensstemmelse med Udviklingens og Fremskridtets Love, er Synd og virker i modsat Retning. Hvor der ikke er Lys, er der Mørke; hvor det gode ikke hersker, er det onde Herre. At komme bort fra Morket, kan kun ske ved at soge Lyset; at sejre over det onde betyder at gore det gode.

Gud er god, Gud er i Lyset, Gud har sejret over Synden, og Morke og ondt kan ikke bo i hans Nærhed. Derfor, det Ord, de Bud eller Love, der kommer fra Gud, vil bringe os, hans Born, nærmere det gode og nærmere Lyset; de vil drage os til ham, hvis vi vil rette os efter dem. Dette Ord og disse Bud

fra Gud er hans Evangelium. De er en Guds Kraft til Salighed, fordi de hjælper os at sejre over det onde og at nærme os Lyset. Dersom vi tror paa ham, dersom vi har faaet vort Hjerte opladt for Erkendelsen af, at Gud er vor Fader og vi hans Børn, da vil Evangeliet, Guds Bud og Love, være en Kraft til Frelse for os, vil sætte os i Stand til at sejre over Synden og det onde, hvilket igen vil betyde, at vi nærmer os Sandheden og Lyset.

Salighed, det skønneste Ord i Sproget, men mere misforstaaet og forvrænget i Folks Bevidsthed end noget andet, er Indbegrebet af den Lykke og Tilfredshed, der kommer af at have kæmpet og sejret, af at have overvundet Modgang og Besværligheder, og i Følelsen af, at der er andre Sejre at vinde, større Højder at naa op til, højere Maal at tragte efter. Dette er »evig Udvikling«, dette er Salighed.

Sammenlignet hermed, hvor mat og intetsigende er ikke det sekteriske Begreb om en ørkesløs, virkeløs og passiv, og derfor ogsaa glædesløs, Tilværelse som svævende Væsener omkring Guds Trone. Nej, Frelse er en Tilstand, som opnaas ved Anvendelsen af Guds Kraft, ved Virksomhed og Stræben. Salighed er den Glæde og Tilfredshed, der kommer af at kæmpe og sejre.

J. S. H.

GUDS GERNING OG ÆRE.

Der var en Gang en kærlig Fader, som havde mange Sønner og Døtre. De boede i en stor og underskøn Verden, hvor der hverken var Sorg eller Smerte, og hvor alle var lykkelige. Børnene voksede op og var Genstand for Faderens Kærlighed, Omhu og Visdom og udviklede rige Evner og Egenskaber, indtil de lignede deres Fader saa fuldkomment, som det var muligt under de Forhold, hvori de befandt sig. I én Henseende var de imidlertid forhindrede i at blive ham lig, og det var i personlig Erfaring, thi deres Fader havde en Gang for længe

siden opholdt sig i et fjernt Land, hvor han havde erhvervet sig mange nye og værdifulde Erfaringer. Han havde ogsaa der modtaget nye og uundværlige Redskaber, hvormed han kunde udvide sit Virkefelt og foroge sin Magt og Indflydelse. Han var kommen i Forbindelse med Livets Sorger og Fristelser, og tilsidst, ved at besejre al Modstand, var han naaet til sin nuværende hoje Stilling eller Tilstand.

Som en kærlig og i sine Born interesseret Fader var det naturligvis nu hans store Ønske at gore det muligt for sine Sonner og Dotre at blive lig deres Fader, hvorfor han kaldte dem sammen omkring sig og meddelte dem sine Planer vedrorende deres videre Uddannelse. Disse gik ud paa, at de ogsaa maatte forlade deres Hjem og begive sig til et Land langt borte, hvor Synd og Sorg vilde møde dem, og hvor den onde Magts Fristelser vilde omgive dem. Medens denne Plan var under Overvejelse, var der nogle, som gjorde Indvendinger og modsatte sig den, hvilket havde til Folge, at de blev bortvist fra deres smukke Hjem paa Grund af Ulydighed. De andre underkastede sig med Glæde deres Faders Hensigter.

Tiden kom, da disse, de trofaste og lydige Born, forlod deres Faders Bolig og rejste til et fjernt Land. Ved deres Ankomst dertil vidste de ikke, hvorledes de skulde handle. Omgivelser og Forhold var vidt forskellige fra, hvad de havde været i deres tidligere Hjem, og alt var fremmed for dem. De nye Hjælpemidler eller Redskaber, som de nu skulde arbejde med, var til at begynde med saa bagvendte, at de ikke kunde udrette noget videre. Alt var nyt og anderledes. Alle blev de provede og fristede af de onde Ting i dette nye Land, og mange var svage og gav efter for Fristelserne; men andre kæmpede tappert mod Synd og ondt og vedblev at have Tillid til deres Fader, som altid syntes at være dem nær, naar de rettede sig efter de Formaninger, han gav dem. De anstrengte sig efter yderste Evne for at lære de mange uvurderlige Lektier, som denne nye Verden havde i Beredskab for dem.

Tilsidst kom den Tid, da Faderen kaldte dem alle tilbage

til sig og belønnede sine Børn i Overensstemmelse med deres Flid og Trofasthed i Adlydelsen af de forskellige Befalinger, som han havde givet dem. Han adskilte de trofaste fra de ulydige, men tillod hine at besøge deres utro Brødre og Søstre og give dem Raad med Hensyn til Maaden, hvorpaa de bedst kunde forbedre deres Tilstand.

Saaledes lyder i ganske korte Træk Fortællingen om Guds Gerning og Ære, hvilken er at »tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket«. (Moses 1: 39.) Gud er Fader til alle Menneskers Aander, ligesom vore jordiske Forældre er Fædre og Mødre til vore kødelige Legemer. (Heb. 12: 10.) Før vi kom til denne Jord, var vi alle til hos Gud, Faderen, og vi er hans Slægt. (Ap. Ger. 17: 29.) Han er Fader til vore aandelige Legemer, der naturligvis har haft de samme Hovedorganer, som vore jordiske Legemer nu har, saasom Øjne, Øren, Arme o. s. v., men bestod af saa meget finere og renere Stoffer, at vore jordiske Sanser ikke kan skelne dem. (Pag. Bog 131: 7, 8.) Dette aandelige Legeme er nu, medens vi er her paa Jorden, iklædt et fysiskt eller kødeligt Legeme.

Som det fremgaar af Fortællingen, ønskede vor Fader, at vi skulde blive lig ham, idet han selv, en Gang langt tilbage i Fortiden, modtog et udødeligt, fuldkommengjort Legeme. Han vidste, at hans Børns Fremadskriden i deres daværende Sfære var begrænset, idet de var aandelige Væsener. Han fremlagde Planen for dem vedrørende deres jordiske Tilværelse, og de modtog den, uagtet vi finder, at mange af dem forkastede hans Forslag og blev udstødt af Himmelen paa Grud af deres Oprør. (Aab. 13: 7—12; Judas 6; Pag. Bog 29: 36.) Den Herre Gud tillod sine Børn at iføre sig deres nuværende jordiske Legemer paa en naturlig Maade efter Forplantningens Lov, idet en af hans aandelige Børn indgaar i hvert nyt Legeme, der dannes paa Jorden. Det nye eller kødelige Legeme, som Aanden modtager, er det Redskab eller uundværlige Middel, som Gud giver sine Børn, og hvorved de kan blive i Stand til at skride fremad for evigt. (Pag. Bog 93: 33, 34.) Derfor bør

Legemet ikke vanrogtes eller misbruges, men holdes rent og ubesmittet for paa den mest fuldkomne Maade at tjene Mennesket til Nytte.

Den dygtige Snedker vil altid holde sin Sav skarp og rede til Brug, saa at han ikke forsinkes i sit Arbejde. Ligeledes bør Mennesket holde sit Legeme sundt og stærkt, saa at hans Aand eller Intelligens ikke bliver hindret i dens Fremadskriden mod Fuldkommenhed.

Det kræver meget og trættende Arbejde for en Lærling at file sin Sav rigtigt, saaledes at han kan skære en Planke nøjagtigt lige over. Det er et nyt Stykke Værktøj for ham, og han maa gradvis lære at bruge det. Det samme er Tilfældet med Menneskets Legeme; det er hans Aands nye Værktøj. Følgelig kræver det nødvendigvis megen Tid og Taalmodighed at lære den rigtige Brug af de forskellige Evner og Organer. Dette forklarer den Kendsgerning, at Menneskets Aand, naar den iføres Kødet, er ligesaa begrænset i Intelligens som et nyfødt Barn, selv om den var aldrig saa højt udviklet i Forudtilværelsen. Legemet er et nyt Redskab for Aanden, og det kræver flere Aars Øvelse for denne Aand eller Intelligens at bruge det paa rette Maade.

Mennesket er et fremadskridende Væsen. Forfatteren James Allen har sagt, at »som et fremadskridende og opadstræbende Væsen er Mennesket, hvad han er, for at han kan lære, for at han kan vokse; og naar han lærer den aandelige Lektie, som en Omstændighed eller Tilskikkelse har til ham, gaar den bort og giver Plads for andre«. Paa denne Maade hæver Mennesket sig op fra én Grad af forholdsvis Fuldkommenhed til en anden, indtil han en Gang er i Stand til at afføre sig dette dødelige Hylster og modtage sit udødelige, fuldkommengjorte Legeme og efterhaanden opnaa den Herlighed og Ophøjelse, som den almægtige Fader har bestemt ham til. Plato, den »bredpandede« gamle græske Filosof havde en saadan høj og ypperlig Forestilling om Mennesket og dets Slægtskabsforhold til Gud. Hans Tanke var, at »vi burde blive lig

Gud, saa vidt som det er muligt, og at blive lig ham er at blive hellig, retfærdig og vis«. Dette er en af »Mormonismen«s Hovedlærdomme. Mennesket bor være »hellig, retfærdig og vis« og bor lære de Love at kende, ifolge hvilke de lovede Velsignelser opnaas. (Pag., Bog 130: 20, 21.) *(Mill. Star.)*

MEGET AF MUNDEN, MEN LIDT AF ULDEN.

(Af *H. L. Johnston* i »Improvement Era«.)

—

Det Menneske, der efter en eller anden Bedrift eller heldigt Foretagende bliver stor i Hovedet og betragter sig selv som en fremragende Person, er i hojeste Grad beklagelsesværdig. Saa snart nogen naar en saadan Tilstand af Selvtilfredshed, er der sat en Bremse for hans Udvikling; han kommer ikke længere frem i Verden, fordi han er for meget optaget af at beundre sig selv. Han kan lignes ved en Automobil paa Vej op ad en stejl Bakke med alle Bremserne paa. Det er umuligt for ham at gore Brug af Maskinens Kræfter. Han spilder sin Tid med at prale af, hvad han har udrettet, medens han kunde gore noget virkeligt nyttigt ved at sparke Indbildskhedens Lænker af Fodderne og komme ud af Selvfolelsens Dodvande. Han spilder sine Kræfter ligesom Maskinen, der arbejder sig op ad Bakken med Bremserne paa, thi Folk, som horer paa ham, lader sig ikke narre. De véd, at hans Ord kun er tom Pral. Det er »meget af Munden, men lidt af Ulden«.

Lad et Menneske i smaa og beskedne Forhold anvende sine Evner og Kræfter til Udforelsen af gode Gerninger, og med Tiden vil hans Arbejde blive ligesom et stort Lys paa den hojeste Bakketop, hvor det aldrig kan skjules for Verden. Den, der er tilfreds med sig selv og i sin Indbildskhed prover paa at tiltrække sig Verdens Opmærksomhed og faa Folk til at komme og rose ham for hans Bedrifter, vil snart erfare, at

Lyset, som han har tændt, er skjult for Verden af de modbydelige Ukrudtsplanter kaldet Selvros og Selvstorhed. Hans Lys slukkes af Foragt og aabenlys Spot netop fra saadanne Folk, som han mest onskede skulde anerkende hans Storhed. For at citere Horace bagvendt: »Alle hans Svaner er Gæs«. Hans Bjerge bliver til Myretuer, og Gassen er sivet ud af hans Legetojsbaloner. Han kan sammenlignes med det ufrugtbare Figentræ. Den gode Bog fortæller os, at da Jesus og de Tolv var sultne og sogte noget at spise, saá de et Figentræ, der var forskelligt fra de ovrige, thi det var fuldt af Blade, uagtet det endnu ikke var Aarstiden for Figentræet at bære Frugt. Bladene paa et Figentræ springer forst ud, naar Frugten har dannet sig, og uagtet de andre Træer i Haven var bladlose og ikke for en Tid vilde have Frugt, havde dette Træ prydet sig med Blade for ligesom i pralende Overlegenhed at gore sig fremtrædende. Men da Jesus vilde plukke af Frugten, saá han, at den foregivne Frugtbarhed var paataget, og at der ikke en Gang var Frugter fra det foregaaende Aar. Da sagde Mesteren til Træet:

»Aldrig i Evighed skal der vokse Frugt mere paa dig.« Saaledes er det med det pralende, indbildske Menneske, der slaar ud med Armene og gor Verden opmærksom paa sin egen store Dygtighed. Han blændes i en saadan Grad af sin egen Betydning, at han henvisner ligesom Figentræet og vil »aldrig i Evighed« være sig selv eller Menneskeheden til nogen Nytte. Indbildskhed er en uoverstigelig Hindring paa Fremadskridelsens Vej. Den gor Mænd og Kvinder til Skive for deres Venners Latter. Det er en Mollesten omkring Halsen paa Menneskene i Mulighedernes dybe Hav. Husk paa den store Lærers Ord: »Et Menneskes stolte Øjne skulle ydmyges, og Mændenes Hojhed skal nedbojes.« (Es. 2: 11.) »Vorder ikke kloge i eders egne Tanker.« (Rom. 12: 16.)

LIVETS OPGAVE.

Under vort Ophold her paa Jorden er det Opgaven at komme igennem Livets Tilskikkelser uden at tage Skade af dem og saaledes, at Tilværelsen bliver stedse mere smuk og ypperlig, lige meget under hvilke Omstændigheder, vi lever, eller hvilke Erfaringer, vi gor.

Livet er helligt. Det er Guds Gave til os, og vi bor aldrig foretage os noget, der kan skade det, formindske dets Værdi eller odelægge dets Skonhed. Vi skal ære det, benytte det og derefter gore Regnskab for det.

Enhver Kristen, der har levet et sandt, oprigtigt og uforsagt Liv midt i Fristelser og Prover har gjort det lidt lettere for andre at leve rigtigt. Enhver, der i dette verdslige Livs Flodlob har ladet falde gode, opmuntrende Ord og meddelt guddommelige Sandheder, har lagt en Haandfuld Krydderier i den bolgende Strom, og disse vil forsode de bedske Vande en Smule. Det er altid Umagen værd at leve ædelt, sejrrigt, kæmpende for det Rette og vise Verden guddommelig Skonhed, selv om det kun er i ubetydelige Brudstykker.

Der er saa mange Muligheder i Livet ved Anvendelsen af vore Evner og Kræfter, og der er saa mange Lejligheder til at gore godt, at det er herligt og vidunderligt at leve. Derfor bor vi i Sandhed ogsaa faa det mest mulige ud af vort Liv.

Det ideelle Liv er lutter Glæde. Ansigtet burde være skinnende — selv endog i Morke. Folk siger, at dette er en sorgelig Verden; ja, det er den for dem, der kun har Øje for Skyggerne. Den, der har en Sang i sit Hjerte, horer Sange, hvorhen han end vender sig.

Dr. Miller.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).